

Второ действие, четвърта картина.

Ролео. -

За една сладка гъска нес ли много добър вкусът соус?

Меркуцио. -

О, какъв зми на козле! - от един футъ става голем
какогото лакът!

Ролео. -

Аз го размягам за тая думя «Голем», която прибавена
към гъска, доказва, чисто и просто, че ти си голема гъска.

Меркуцио. -

Е, добре де, това не е ли по-добро, отколкото да се
печеш от любов? - сега ти си пак дружелюбен, ти си
пак Ролео; сега ти си това, което си по възпитание и
природа; защото влюбеният бърборко приема на голем
хеплак, който се веле наем-наем, изнижезие език, и
дупи дупка, вместо да скрие своята завътанка.

Бенволио. -

Спирай тук, спирай тук.

Меркуцио. -

Ти искаш да спра своя разказ в най-любовният
му мент.

Бенволио. -

Икак тише много да се разпростре.

Меркуцио. -

О, ти се мъжи, учак да го съкращаваш, защото бях
стигнал до дълбочината на разказа, и мислех вече да свър
ша.

Ролео. -

А, каква зубавя прамена!

Влизат Дойката и Титер.

Меркуцио. -

Гелия, гелия!